

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק ח'

קונטרס 188

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

כֹּד אֲתַפְקָה, אֵית לְמַאן דְּאֲתַפְקָה לְטַב. וּלְמַאן דְּלֹא
אֲתַפְקָה לְטַב. וּוֵי לְמַאן דְּאֲתַפְקָה וְעֵינָא אֲתַעְרַב
בְּסוּמְקָא, וְסוּמְקָא אֲתַחְזִי לְקַבְלִיהָ, וּמְכַסְיָא עֵינָא. מַאן
יִשְׁתַּזְיַב מִגֵּיהָ. אֲבָל עֲתִיק יוֹמִין, טָבָא דְעֵינָא. חָנוּר
בְּגוֹ חָנוּר. חָנוּר דְכָלִיל כָּל חָנוּרֵי. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה, לְמַאן
דִּישְׁגַח עֲלוּיָהּ, חַד חָנוּר מְנִיָּהּ. וְעַל דָּא וְדָאֵי כְּתִיב
טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ. וּכְתִיב (ישעיה ב) בֵּית יַעֲקֹב לְכוּ
וְנִלְכְּה בְּאוֹר יְיָ.

תַּאנְא, (עם כל דא) שְׁמִיָּה דְעֲתִיקָא סְתִים מְכַלָּא, וְלֹא
מִתְפָּרֵשׁ בְּאוֹרֵיָתָא, בְּר מִן אֲתַר חַד, דְּאוּמֵי
זַעִיר אַפִּין לְאַבְרָהָם, דְּכְתִיב, (בראשית כב) בִּי נִשְׁבַּעְתִּי
נְאֻם יְיָ. נְאֻם דְּזַעִיר אַפִּין. וּכְתִיב, (בראשית מח) בְּךָ יְבָרֵךְ

ספר נפלאות הזוהר

[באור: ובימינא יפקון - שׁיַצְאוּ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּזִכּוֹת הַצַּדִּיק שְׁמֵשִׁים עֲצָמוּ
כְּעֵנִי כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ חַז״ל בְּרַכּוֹת (דף י״): אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב בְּכָל יוֹם וְיוֹם בַּת
קוֹל יוֹצֵאת מִהַר חֲרֹב וְאוֹמַרַת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ נְזוּנִין בְּשִׁבִיל חֲנִינְא בְּנֵי וַחֲנִינְא בְּנֵי
דִּי לֹו קַבֵּק חֲרוּבִין מְעַרְב שְׁבַת לְעַרְב שְׁבַת, וּכְמוֹ בְּפִסְחָא שְׁדִלְג הַשֶּׁם עַל מִצַּב יִשְׂרָאֵל
וּגְאָלָם, כִּף יְגָאֲלָנוּ בְּגָאֲלָהּ הָאֲחֻרּוֹנָה אֲפֵלוּ שְׁאִין לָנוּ זְכוּיֹת, עַל יְדֵי שְׁנַתְדַּבֵּק בְּצַדִּיק
שֵׁשׁ לֹו כַח לְהַגֵּן וְלִהְיוֹת תַּבַּת נַח שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הוּא הַרְשָׁב״י הַקְדוּשׁ שֶׁהַבְּטִיחַ (סְפָה
דף מה:): וְאָמַר חֲזַקְיָה אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי יָכוֹל אָנִי לְפָטַר

הַקְדָּמָה לְזוֹהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוֹהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוֹהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוֹהַר (זוֹהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תַתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוֹהַר"ק וּבְזוֹהַר יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוֹהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזוֹהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזוֹהַר וְאָמַר בְּזוֹהַר הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי. (טַעְמֵי הַמְנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזוֹהַר מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזוֹהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזוֹהַר, וּנְכַנֵּס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זוֹהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיַפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיַקְלֵק מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים "וְיִקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ אֲבִיךָ".

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוֹהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַת דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוֹהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוֹהַר"ק, וּבְפִלְאָ יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוֹהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוֹהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דְּלַעֲיִלָּא. וּכְתִיב (ישעיה מ"ט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
בְּךָ אֶתְפָּאֵר, לְיִשְׂרָאֵל קֹאמֵר דָּא. וְתַגִּינֵן עִתִּיק יוֹמִין
אָמְרוּ וְהָאֵי וְהָאֵי שְׁפִיר.

תַּנְיָא, פְּתִיב (דניאל ז) תְּזַה הָיִית עַד דֵּי בְּרַסְוֹן רְמִין
וְעִתִּיק יוֹמִין יְתִיב. בְּרַסְוֹן רְמִין, מָאן הוּא.
אָמַר לְרַבֵּי יְהוּדָה, קוּם בְּקִיּוּמְךָ וְאַתְקִין בְּרַסְיָא דָּא.

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, פְּתִיב (דניאל ז) בְּרַסְיָא שְׁבִיבִין דֵּינֹור.
וְעִתִּיק יוֹמִין יְתִיב עַל הָאֵי בְּרַסְיָא. מָאֵי טַעְמָא.
דְּתַנְיָא אֵי עִתִּיק יוֹמִין לָא יְתִיב עַל הָאֵי בְּרַסְיָא, לָא
יְכִיל לְאַתְקִימָא עֲלֵמָא, מְקַמֵּי הַהוּא כּוּרְסְיָא. כִּד
יְתִיב עִתִּיק יוֹמִין עֲלֵיהּ לְפַפְיָא (ס"א אֶתְפְּיָא) לְהַהוּא

ספר נפלאות הזוהר

אֵת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה, וְכוּ', כֵּן נִזְכָּר לְגַאֲלָה בְּרַחֲמִים
בְּמִהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן].

(יב) על ידי לימוד הזוהר הקדוש מתמתקים היסורים (נשא דף קנ"ג).

[ופנה רבי שמעון להרעיא מהימנא ופירש לו מה שכתוב "שם שם לו חק ומשפט"
באופן אחר, ואמר] וְרַעְיָא מְהִימְנָא, [שנשמתך מתנוצצת בתלמידי חכמים שבכל דור,
תִּמְן אֶתְקִימֵם בְּךָ, [שם בגלות נתקיים בך, מה שכתוב] שָׁם שָׁם לוֹ חֵק וּמִשְׁפָּט [היינו
התלבשות התורה העליונה בששה סדרי משנה שבמט"ט, שיש בהם קושיא ומחלוקת
ומרירות, והוא מתמרמר בתוכם עד שמתלבן ההלכה], וְשָׁם נִסְהוּ. [ומפרש] וּבְהָאֵי

וְלֹא אֲשַׁתְּלִים. אֶתָּא אַבְרָהָם וְחַבְבֵּל לְקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר לִיה בְּךָ אֲשַׁתְּלִים שְׂמָא,
וְאִתְגַּזַּר, וְאֲשַׁתְּלִים שְׂמָא בִּיּוֹד דְּמִלְּהָ.
בְּאַנְפוּי דְּאִינְשָׁא שִׁי"ן דְּשַׁד"י, וְד', חֲסַר
יּו"ד, אֲשַׁתְּלִים בִּיּוֹד דְּמִלְּהָ, וּכְדִין אַקְרוּן
בָּנִים לָהּ, בְּנִין קַדִּישִׁין.

זכר מסאבין ליה להאי את קנימא קדישא,
ועאיל ליה לרשו אחרא, סליק מגיה
האי קדושא דחותמא, והוא כמה דחריב
עלמא, וסאיב חותמא, דאשתלים ביה שמא
דקדשא בריך הוא, והא הוא חריב עלמא.

רבי אבא הוה אזיל מקפוטקיא, והוה עמיה
רבי יוסי. עד דהוה אזלי, חמו חד בר
נש דהוה אתי, ורשימא חד באנפוי, אבל ווי
לון לחייביא, דימותון בלא תשובה, דלא
יעדי מינייהו רשימא, לא בעלמא דין, ולא
בעלמא דאתי:

ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך. רבי אבא
פתח ואמר, האי קרא (ישעיה כט) לא
עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. וכי
איניש דאמר טב לפר נש פנותיה. אי לא
ישלים מה דאמר, אפוהי מתביישן, על אחת
כמה וכמה מן עלאי לפר נש, דאי לא מייתי
כל טב דאמר על בנוהי, אנפוהי מתביישן.

אמר קדשא בריך הוא ליה, אנא ישראל
עלאה, דאנא מפשינך ואסגינך. האי
ברכתא דהיב לי, ואתן נת ארעא הדא
לבריכון, לא הוה בארעא, לא הוה עמהון.
פד ייתי קיצא דמשיחא וישתלים, אמר
קדשא בריך הוא, לא עתה יבוש יעקב, כען
(לא) אנפוי דיעקב דלעילא, לא מתביישן
מדאמר להון אתן, ארי עד כען לא הוה
בידיה, והוה אנפוהי מתביישן, כען דיליה

הקדוש ברוך הוא, וחסר יו"ד
ממנו ולא נתקן. בא אברהם
וחבב את הקדוש ברוך הוא,
ואמר לו, בך יתקן השם, ונמול,
ונתקן השם ביו"ד של המילה.
בפני האדם שיש של שד"י וד',
חסר יו"ד, נתקן ביו"ד של
המילה, ואז נקראו בנים לה,
בנים קדושים.

וכשמטמאים את אות הברית
הקדושה ומכניסו לרשות אחרת,
עולה ממנו קדשת החותם, והוא
כמו שהחריב עולם, וטמא את
החותם שנתקן בו שמו של
הקדוש ברוך הוא, והרי הוא
החריב את העולם.

רבי אבא היה הולך מקפוטקיא,
והיה עמו רבי יוסי. עד שהיו
הולכים, ראו איש אחד שהיה
בא ורשם אחד בפניו. אבל אוי
להם לרשעים שימותו בלי
תשובה, שלא יזוז ממנו הרשם
לא בעולם הזה ולא בעולם
הבא.

ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך.
רבי אבא פתח ואמר, פסוק זה
(ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב
ולא עתה פניו יחורו, וכי איש
שאומר טוב לכן אדם כמותו,
אם לא ישלים מה שאמר, פניו
מתבישות, על אחת כמה וכמה
מהעליונים לבני אדם, שאם לא
מביא פל טוב שאמר על פניו,
פניו מתבישות.

אמר לו הקדוש ברוך הוא, אני
ישראל העליון שאני מרבה
ומגדלך, הברכה הזו שנתן לי,
ואתן ארץ זו לבניכם לא היתה
בארץ, לא היה עמם פשיבא קץ
המשיח ויתקן. אמר הקדוש
ברוך הוא, לא עתה יבוש יעקב
- כעת (לא) פני יעקב שלמעלה
לא מתבישים משאמר להם אתן,
הרי עד עכשו לא היו בידו, והיו

פנים מבישות. כעת שלו מסתיע
מלפני רבון השמים והארץ.
כמו שאמרנו, נלחמים בעמלק
כשישתלם הקץ, ולא יהיה אלא
בחזק יד, כמו שהיית ביום קרב,
וצא ה' ונלחם בגוים ההם, שלו
ולא אחר.

ועתה שני בניך הנולדים לך - זה
ישראל שלמטה שמקומם
בגלות, בניו של הקדוש ברוך
הוא שנולדו בין העמים. למדנו,
אמר רבי יוסי, ישראל, כשיהיו
בארץ הקדושה של ישראל דרים
בארץ, כשיבא המשיח יהיו עם
אחיהם שליו אחריהם, שלא
נקרא גלות אלא למי שהוא דר
בארץ נכריה, הם נקראים גולים.
וזכרתי את ברית יעקב (ויקרא כו),
וא"ו יתרה. תבא וא"ו
שהתלקה כשחבר הבית,
ותהיה סיוע ליעקב כשהיה יהיה,
ויהיה לבן קדוש ארץ ירשת
עולם, ויהיו בניו בארצם, שגרו
בה מקדם לזה בארצם. אשרי
חלקם.

כעת בנים, שקרה להם (תהיו הולכים
גדולים) שהגלו לחוץ לארץ
ונשכחו, והתרבו, ויאמר יעקב
העליון לפחתון: בנים שלך
שהם בחוץ לארץ שנולדו בגלות
בכל ארץ וארץ, עד שאני אכנס
למצרים ואעשה בהם דין על
חטאייהם, איני מעלה את בניך
שנבראו בגלות בחוץ לארץ
בארץ רחוקה, ואף על גב שהם
רבים ונשכחו הם שלי, כשראיתי
גלות זו שלהם ורפאתי את
פאביכם ושמעתי את קולם.
ראובן - (בראשית כט) כי ראה ה' את
עניי. שמעון - כי שמע ה' כי
שנאה אנכי. וחשבת בלבך
פאלו יהיו לפני הם, ומשנשוב

מסתייע מן קדם מארי שמיא וארעא.
כמה דאמרין, אגחנא דעמלק, פד ישתלים
קינא, לא יהא אלא בתקוף ידא, כמה
דהוית ביום קרב, ויצא ה' ונלחם בגוים
ההם, ידידיה ולא אתרא:

ועתה שני בניך הנולדים לך, דא ישראל
לתתא, דאתריהון בגלותא, בנוי
דקדשא בריך הוא, דאתילידו ביני עממיא.
תנא אמר רבי יוסי, ישראל פד יהון בארעא
קדישא דישראל, דר בארעא, פד ייתי
משיחא, יהון עם אחוהון דילוון בתריהון.
דלא אתקרי גלות, אלא למאן דאיהו דר
בארעא נוכראה, אינון אתקריין גליין.

וזכרתי את בריתי יעקוב, (ויקרא כו) וא"ו
יתירה, תיתי וא"ו דאסתלקת פד
אתחריב ביתא, ותהא סיועא ליעקב, פד יהא
דא, ויהא לברא קדישא ארעא אחסנת עלם,
ויהון בנוהי בארעהון, דדארו מקדמת דנא
בארעהון, זכאה חולקהון.

בען בריא, דהוה ערען להון, (תהון אולין
ברבינן) דאתגליאו מן לבר לארעא
ואתנשיאו, ואנפישו. ויימא יעקב עלאה
לתתא, ברי דילך דאינון לבר לארעא
דאתילידו בגלותא, בכל ארעא וארעא, עד
דנא איעול למצראי, ואעביר להון דינא
(דף רטו ע"א) על חוביהון, לאו אנא מסקית
ברך, דאתבריו בגלותא, לבר לארעא
בארעא רחיקא. ואף על גב דאינון סגיאין,
ואתנשיאו, דיילי אינון. פד חזיתי דא גלותא
דלהון, ואסיתי לכיביהון, ושמעית קליהון.
ראובן, (בראשית כט) כי ראה ה' את עניי.
שמעון, כי שמע ה' כי שנאה אנכי, וחשיב
בלבך, פאילו יהוין קדמי אינון, ומדנתוב

ממצראי, מלמעבד דינא,

נְסִיק יִתְהוֹן מֵאַרְע גְּלוּתָא.

רְבִי אָבָא אָמַר, מֵהֵכָא (ישעיה טו) וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לֵה'. צְבִי לְמִימַר, כִּד יְהֵא קֹדֶשׁא בְרִיךְ הוּא בְדִינָא בְּמַצְרָאֵי, בְּעֵדְנָא הֵיחָא יִיתוּן כָּל עַמְמֵינָא מִנְחָה, כִּד שְׁמַעוּ שְׁמוּעָה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, הֵינּוּ (ישעיה ב) וְנָהְרוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם.

הֵנָּא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עֲתִיד קֹדֶשׁא בְרִיךְ הוּא לְמֵיעֵבֵד לְכָל זַכָּאָה וְזַכָּאָה, חוּפָּה בִירוּשָׁלַם, (ירמיה טז) קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמֻחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל כְּלָה, כִּד תִּיתוּב מְטְרוֹנִיתָא לְמַלְפָּא, וְעֵבִיד לָהּ אַרוּסִין, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ג) צָאנָה וּרְאִינָה וְגו' בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ וּבְיוֹם שְׂמֻחַת לְבוֹ. בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ זֶה מִתָּן תּוֹרָה, וּבְיוֹם שְׂמֻחַת לְבוֹ זֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיַבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

וּמוֹלְדֵתָךְ אֲשֶׁר הוֹלְדֵת אַחֲרֵיהֶם לָךְ יְהִיו, דָּא יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאַבְהֵן דְּאִינוּן רַתִּיכִין, תְּהֵא שְׂמַהֲתַהוּן בְּרִזָּא דְאַתִּילִידוּ לְבָתֵּר דְּנָן, עַל שְׂמָא דְאַחִיהוּן יְהוּן מְקַרְיָבִין בְּאַחְסָנָא דְלַהוּן.

הֵנָּא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּמוֹלְדֵתָךְ, דָּא יְרוּשָׁלַם דְלְתַתָּא, (ויקרא יח) מוֹלְדֵת בֵּית כְּפָרֶשֶׁת עַרְיוֹת, יְרוּשָׁלַם לְתַתָּא, גּוֹבְרִין דְאַתִּילִידוּ דָּא יְרוּשָׁלַם, בְּתֵר דְנָא, דִּיתוּבוּן עַלְמָא לְמֵאֲרֵי שְׂמֵיָא בִירוּשָׁלַם, כִּד גִּיּוּרִין לֹא אַתְקֵרוּן אֶלְא עַל שְׂמֵהּ, דְהוּא בֵר יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִתְקֵרוּן כִּד אַבְהֵתַהוּן, גִּיּוּרָא מְקַפּוּטְקֵיָא, אֶלְא בְהָא יִשְׂרָאֵל.

לָךְ יְהִיו, צְבִי לְמִימַר, עַל שְׂמִיהוּן דִּישְׂרָאֵל יִתְקֵרוּן, עַל שְׂם אַחִיהוּן יְקֵרָאוּ בְּנַחְלָתָם, וְכִד יְתוּבוּן לֹא יִתְחַסְנוּן אֵלִין עִם יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעָא, וְיִסַּב כָּל שְׂבָטָא וְשְׂבָטָא, דִּינִידֵיהּ

מִמְצָרִים מִלְעֲשׂוֹת דִּין, נַעֲלָה אוֹתָם מֵאַרְץ גְּלוּתָם.

רְבִי אָבָא אָמַר, מִכָּאֵן (ישעיה טו) וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לֵה'. רוּצָה לוֹמַר, כְּשִׁיחֵיהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְדִין בְּמַצְרָים, בְּאוֹתוֹ זְמַן יְבִיאוּ כָּל הָעַמִּים מִנְחָה כְּשִׁישְׁמַעוּ שְׁמוּעָה שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֵינּוּ (שם ב) וְנָהְרוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם.

שְׂנִינּוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעֲשׂוֹת לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק חֲפָה בִירוּשָׁלַם, (ירמיה טז) קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמֻחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל כְּלָה, כְּשִׁתְּשׁוּב הַמַּלְכָּה לְמַלְכָּהּ וְיַעֲשֶׂה לָהּ אַרוּסִין. זֶהוּ שְׂכַתוּב (שיר ג) צָאנָה וּרְאִינָה וְגו' בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ וּבְיוֹם שְׂמֻחַת לְבוֹ. בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ - זֶה מִתָּן תּוֹרָה. וּבְיוֹם שְׂמֻחַת לְבוֹ - זֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיַבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

וּמוֹלְדֵתָךְ אֲשֶׁר הוֹלְדֵת אַחֲרֵיהֶם לָךְ יְהִיו, זֶה יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, לְאַבּוֹת שְׁהֵם מְרַכְּבוֹת יְהִיו שְׂמוֹתֵיהֶם בְּסוּד שְׁנוּלְדוּ לְאַחַר מִכָּן, עַל שְׂם שְׂאחֵיהֶם יְהִיו מְקַרְיָבִים בִּירְשָׁה שְׁלָהֶם.

לְמִדּוּנֵי, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּמוֹלְדֵתָךְ - זוּ יְרוּשָׁלַם שֶׁל מַטָּה, (ויקרא יח) מוֹלְדֵת בֵּית, בְּכַפְרֶשֶׁת עַרְיוֹת. יְרוּשָׁלַם לְמַטָּה. גְּבָרִים שְׁנוּלְדוּ זוּ יְרוּשָׁלַם. אַחַר זֶה שִׁישׁוּבוּ הָעוֹלָם לְרַבּוּן הַשְּׁמַיִם בִּירוּשָׁלַם, כְּשִׁהֲתַגִּירוּ לֹא נִקְרָאוּ אֶלְא עַל שְׂמֵם, שְׁהוּא בֵן יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִקְרָאוּ כְּמוֹ שְׂאבּוֹתֵיהֶם, גַּר מְקַפּוּטְקֵיָא, אֶלְא בְּנֵה יִשְׂרָאֵל.

לָךְ יְהִיו - צְרִיךְ לוֹמַר עַל שְׂם יִשְׂרָאֵל הֵם יְקֵרָאוּ, עַל שְׂם אַחֵיהֶם יְקֵרָאוּ בְּנַחְלָתָם, וְכְשִׁישׁוּבוּ לֹא יִקְבְּלוּ יְרֻשָּׁה אֵלֵינוּ עִם יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ, וְיִטַּל כָּל שְׂבָט וְשְׂבָט אֶת שְׁלוֹ, וְהֵאָנְשִׁים

וּגּוֹבְרִין מְנַהוֹן, כָּל חֲדָא לְפוּם מְנַיְינִיה.
 וְאִנִּי בְבֹאֵי מִפְדִּין מִתְּה עֲלֵי רַחֵל בְּדִרְךָ וְגו',
 רַבִּי אֲבָא פִּתַּח, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל
 בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו', מַה כְּתִיב בְּתִרְיָה, כֹּה אָמַר
 ה' מְנַעֵי קוֹלְךָ מִבְּכֵי וְעֵינֶיךָ מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ
 שָׂכָר לִפְעוֹלֹתֶיךָ וְגו' וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם, לֹא
 אָמַר וַיֵּשׁוּבוּ, אֲלֵא וְשָׁבוּ, כִּכְר שָׁבוּ.

מִמְנֵהוּ, כָּל אֲחָד לְפִי מְנַיְנו.
 וְאִנִּי בְבֹאֵי מִפְדִּין מִתְּה עֲלֵי רַחֵל
 בְּדִרְךָ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִּתַּח, (ירמיה
 לא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע
 וְגו'. מַה כְּתוּב אַחֲרָיו? כֹּה אָמַר
 ה' מְנַעֵי קוֹלְךָ מִבְּכֵי וְעֵינֶיךָ
 מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לִפְעוֹלֹתֶיךָ וְגו'
 וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם. לֹא אָמַר
 וַיֵּשׁוּבוּ, אֲלֵא וְשָׁבוּ, כִּכְר שָׁבוּ.

תָּא חֲזִי, אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, בְּשַׁעֲתָא דִּיהָ
 דִּינָא עַל טוֹרָא, תִּתְעַטֵּר מְטְרוֹנִיתָא עַל
 טוֹרָא, וְהִיא סְבִירַת דְּבִנְיָהוּן אֲבָדִין בְּדִינָא,
 וְרִזָּא (ישעיה נד) רַנִּי עֲקָרָה לֹא יִלְדָה פְּצָחֵי רַנָּה
 וְצִהְלֵי וְגו'. תְּנָא, סַגְיִין יְהוֹן בְּנֵי כְּרִסְיָא מִן
 דִּידָהּ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, כִּי רַבִּים בְּנֵי שׁוֹמְמָה
 מִבְּנֵי בְּעוֹלָה, תִּיתּוּב מְטְרוֹנִיתָא לְבַעֲלָה, (זכריה
 יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשָׁמוֹ אֶחָד.

בָּא רָאָה, אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר,
 בְּשַׁעֲתָא שְׁיִהְיֶה דִין עַל הָהָר,
 תִּתְעַטֵּר הַגְּבִירָה עַל הָהָר, וְהִיא
 סְבִירָה בְּשִׁבְיָהֶם אוֹבָדִים בְּדִין,
 וְסוּד - (ישעיה נד) רַנִּי עֲקָרָה לֹא
 יִלְדָה פְּצָחֵי רַנָּה וְצִהְלֵי וְגו'.
 לְמַדְנֵהוּ, רַבִּים יִהְיוּ בְּנֵי הַכְּפָסָא
 מִשְׁלָה, זְהוּ שְׁכָתוּב כִּי רַבִּים בְּנֵי
 שׁוֹמְמָה מִבְּנֵי בְּעוֹלָה. תְּשׁוּב
 הַגְּבִירָה לְבַעֲלָה, (זכריה יד) בַּיּוֹם
 הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשָׁמוֹ אֶחָד.
 מִכְּרָם לְכֵן תֵּאמַר הַגְּבִירָה
 לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִיפֹה הַבָּנִים
 שְׁלִי? הוּא יֵאמַר לָהּ, הֵם בְּדִין.
 הִיא תַחֲשַׁב שֶׁהֵם אוֹבָדִים בְּדִין,
 וּבּוֹכָה עַל הַדִּין שֶׁל בְּנֵיהָ, כִּי הָרִי
 הַרְבֵּה יֵשׁ לָךְ לְקַחַת מִמֶּנִּי
 בְּשִׁלְהֵם, שְׁהִיְתָה עִמָּם, וְהָרִי
 שָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב.

מִן קְדָמַת דְּנָא, תִּימָא מְטְרוֹנִיתָא לְקְדָשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, בְּנַיְיָ דִּילֵי אָן. יִימָא לָהּ,
 בְּדִינָא. הִיא תִסְפֵּר דְּאֲבָדִין בְּדִינָא, וּבִכָּה עַל
 דִּינָא לְבַנְיָא דִּידָהּ, כִּי אֲרִי סַגֵּי אֵית לָךְ לְמִיִּסַּב
 מִנִּי בְּדִלְהוֹן, דְּהוֹת עֲמָהוּן, וְהָא תְבוּ מֵאֶרְעָא
 דְּשַׁנְאָה.

וְכִי לֹא הָוָה יַדְעַ יוֹסֵף דִּמְתָה אֲמִיָּה, תִּמְן
 הָוָה עֲמָה בְּד מִתְּה. אֲלֵא יֵאמַר יִשְׂרָאֵל
 עֲלֵאָה, בְּד גִּיתֵי מְפוֹרְקָנִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, תִּתְעַר
 מְטְרוֹנִיתָא, וְתִתְעַר כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְתַגַּח קְרָבָא
 עִם עֲמָמִין, וַיִּמּוֹתוּן מְנַהוֹן, וַיִּתְקַרְבוּן בְּזַעֲרִי
 לְמִיתֵי אֶרְעָא. יִימַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּד
 הִיא בָכָה. לֹא תִדְחֲלֵי, אֲגִרָא לְהוֹן בְּנַיְיָ
 דְּמִיתָן עַל שְׁמִי, אַחֲרַנִּין הָא תְבוּ, אֵינּוּן
 יְתוּבוּן לְחַיֵּי מִיתֵיָא.

וְכִי לֹא הָוָה יַדְעַ יוֹסֵף דִּמְתָה אֲמִיָּה, תִּמְן
 הָוָה עֲמָה בְּד מִתְּה. אֲלֵא יֵאמַר יִשְׂרָאֵל
 עֲלֵאָה, בְּד גִּיתֵי מְפוֹרְקָנִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, תִּתְעַר
 מְטְרוֹנִיתָא, וְתִתְעַר כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְתַגַּח קְרָבָא
 עִם עֲמָמִין, וַיִּמּוֹתוּן מְנַהוֹן, וַיִּתְקַרְבוּן בְּזַעֲרִי
 לְמִיתֵי אֶרְעָא. יִימַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּד
 הִיא בָכָה. לֹא תִדְחֲלֵי, אֲגִרָא לְהוֹן בְּנַיְיָ
 דְּמִיתָן עַל שְׁמִי, אַחֲרַנִּין הָא תְבוּ, אֵינּוּן
 יְתוּבוּן לְחַיֵּי מִיתֵיָא.

וְכִי לֹא הָוָה יַדְעַ יוֹסֵף דִּמְתָה אֲמִיָּה, תִּמְן
 הָוָה עֲמָה בְּד מִתְּה. אֲלֵא יֵאמַר יִשְׂרָאֵל
 עֲלֵאָה, בְּד גִּיתֵי מְפוֹרְקָנִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, תִּתְעַר
 מְטְרוֹנִיתָא, וְתִתְעַר כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְתַגַּח קְרָבָא
 עִם עֲמָמִין, וַיִּמּוֹתוּן מְנַהוֹן, וַיִּתְקַרְבוּן בְּזַעֲרִי
 לְמִיתֵי אֶרְעָא. יִימַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּד
 הִיא בָכָה. לֹא תִדְחֲלֵי, אֲגִרָא לְהוֹן בְּנַיְיָ
 דְּמִיתָן עַל שְׁמִי, אַחֲרַנִּין הָא תְבוּ, אֵינּוּן
 יְתוּבוּן לְחַיֵּי מִיתֵיָא.

מִתְּה עֲלֵי רַחֵל, מִתְּה עַל יִיחוד שְׁמָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא אֲתַמַּר
 בְּעוּד כְּבֵרַת אֶרֶץ לְבָא, דְּמִיתוּ עַל יִיחוד שְׁמָא

מִתְּה עֲלֵי רַחֵל. מִתְּה עַל יִחוד
 שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלִכְּן
 נֵאמַר בְּעוּד כְּבֵרַת אֶרֶץ לְבָא,
 שְׁמָתוֹ עַל יִחוד שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ

דַּקְדָּשָׁא בְּרִיף הוּא, לְכַר לְאַרְעָא, בְּאַרְעָא דָא,
לָא יְמוּת חַד מִגְּהוּזָן.

תְּנָא, אָמַר רַבִּי אַבָּא, עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְאַגְחָא
קָרְבָא בְּאַרְחָא דְאַפְרָתָא, וְיָמוּתוּן עִמָּא
סַגִּיא מִגְּהוּזָן, וּבִתְרָא פִן לַחֲיֵי מִיְתִיא יְקוּמוּן.
וְיִתִיר שְׁלֻטְנָא יְהֵא לְהוּן דְּמִיתִין בְּאַרְחָא
הָדִין, מִכָּל דִּיהָא קְדָמִיהוּן בִּירוּשָׁלַם.

וְלָכֹה אֲתִקְרִי שְׂמָא דְאַתְרָא קְדִישָׁא, (דף רטו
ע"ב) דְאַתְרָא הָדִין לָחֵם. בְּדִיל דְהוּא מִן
שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בִיה, דִּימוּתוּן תַּמָּן
עַל שְׂמִיָה, י"ד, דִּימוּתוּן תַּמָּן עַל שְׂמִיָה י"ה,
לָחֵם בְּגִלוּתָא, בְּדִיל דְהוּא מִן שְׂמִיָה דְקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא :

וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּה.
רַבִּי אַבָּא פִתַּח, (ישעיה מט) וְאַמְרַת בְּלִבְכֶּךָ
מִי יֵלֵד לִי אֶת אֵלֶּה, מֵאִי קָא מִיָּרִי, יִשְׂרָאֵל
לְתַתָּא, חֲזִי דִייתוּן בְּנוֹהֵי דִישְׂרָאֵל קְדָמִיָה, כַּד
יִיתוּן (ישעיה יא) מְעִילָם וּמְשֻׁנְעֵר וּמְחַמַּת וּמֵאִי
הֵיָם וְאַתְכַּנְשׁוּ כְּלָהוּ וַיְהוּן סַגִּיאִין. תִּימָא
שְׂכִינְתָא מֵאֵן אֵינוּן כְּלָהוּן, וְלֹא כְּהוּן פְּסוּל
מִבְּנֵי נֹכְרָאָה. יִימְרוּן לִיה, אֲנַחְנָא כְּלָנָא
מִבְּרַף, וְלִית בְּנָא נֹכְרָאָה כְּהָדָן, דִּי תִפְרָשׁוּן
דָּא מִן דָּא וְכַרַת לְהוּן כְּחָדָא, וְיִתְגַּיְרוּן,
יְתוּבוּן גִּיּוּרִין עִם יִשְׂרָאֵל, וַיְהוּן כְּחָדָא.

תְּנָא, קָשִׁים גְּרִים לִישְׂרָאֵל פְּסַפְּחַת בְּעוּר
חַחִי, לְאַרְעָהוּן. כְּתִיב (ישעיה יא) כִּי יֵרַחַם
ה' אֶת יַעֲקֹב וּבַחַר עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל וּגּו' וְנִלְוָה
הַגֵּר עֲלֵיהֶם וְנִסְפְּחוּ עַל בֵּית יַעֲקֹב, כַּד יְתוּבוּן
לְאַרְעָהוּן בְּרִיא, וַיְהוּיִין רַחֲמֵי בְּהוּן, (זכריה יד)
יְהִיָה ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, יִתְלוּוּן גִּיּוּרִין עִם
יִשְׂרָאֵל וַיְהוּיִין לְהוּן כְּעוּמְקָא בְּבִשְׂרִיָהוּן.
וְכָל כֶּף לְמָה. תָּא שְׂמַע, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוּן,
עַל תַּחֲוּמִין דְאַרְעָא, דְכָל חַד יְהֵא רַעְוָא

בְּרִיף הוּא מַחוּזִן לְאַרְץ, בְּאַרְץ זֵו
לֹא יְמוּת אֶחָד מֵהֶם.

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי אַבָּא, עֲתִידִים
יִשְׂרָאֵל לְעַרְב קָרְב בְּדִרְף אֶפְרַת
וְיָמוּתוּ מֵהֶם עִם רַב, וְאַחַר כֶּף
יְקוּמוּ בְּתַחֲתֵי הַמְּתִים. יוֹתֵר
שְׁלֻטוּן יְהִיָה לָהֶם שְׁמֹתוּ בְּדִרְף זֵו
מִכָּל שְׁהִיָה לְפָנֵיהֶם בִּירוּשָׁלַם.
וְלָכֹה נִקְרָא שֵׁם הַמְּקוֹם הַקְּדוֹשׁ
שֵׁל מְקוֹם זֶה לָחֵם? מִשּׁוּם שְׁהוּא
מִשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא שְׁבוּ,
שְׂיִמּוּתוּ שֵׁם עַל שְׂמוֹ י"ד,
שְׂיִמּוּתוּ שֵׁם עַל שְׂמוֹ י"ה, לָחֵם
בְּגִלוּת, בְּשִׁבִיל שְׁהוּא מִשְׂמוֹ שֵׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא.

וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר
מִי אֵלֶּה. רַבִּי אַבָּא פִתַּח, (ישעיה מט)
וְאַמְרַת בְּלִבְכֶּךָ מִי יֵלֵד לִי אֶת
אֵלֶּה. מַה רְצָה בְּזֵה? יִשְׂרָאֵל
שְׁלַמְטָה רָאָה שְׂכִיבָוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְפָנָיו, כְּשִׁיבָאוּ (שם יא) מְעִילָם
וּמְשֻׁנְעֵר וּמְחַמַּת וּמֵאִי הֵיָם,
וְיִתְכַנְּסוּ כְּלָם וַיְהִי רַבִּים, תֹּאמַר
הַשְׂכִּינָה: מֵאִיפָה כָּל אֵלֶּה, וְאִין
כְּהֵם פְּסוּל מִבְּנֵי נְכָרִים? יֹאמְרוּ
לוֹ, אֲנַחְנוּ כְּלָנוּ מִבְּנֵיךְ וְאִין כְּנוּ
נְכָרֵי עַמְנוּ, שְׂיִפְרְדוּ זֵה מִזֵּה
וְיִכְרוּת אֹתָם כְּאַחַד, וְיִתְגַּיְרוּ,
וְיִשׁוּבוּ גְרִים עִם יִשְׂרָאֵל וַיְהִי
כְּאַחַד.

שְׁנִינּוּ, קָשִׁים גְּרִים לִישְׂרָאֵל
כְּסַפְּחַת בְּעוּר חַחִי, לְאַרְצֵם.
כְּתוּב (שם יד) כִּי יֵרַחַם ה' אֶת יַעֲקֹב
וּבַחַר עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל [וּגּו'] וְנִלְוָה
הַגֵּר עֲלֵיהֶם וְנִסְפְּחוּ עַל בֵּית
יַעֲקֹב. כְּשִׁישׁוּבוּ לְאַרְצֵם הַבְּנִים
וְתִהְיֶיָה בִּינֵיהֶם אֶחָדָה, יְהִיָה ה'
אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, יִתְלוּוּ גְרִים עִם
יִשְׂרָאֵל וַיְהִי לָהֶם כְּסַפְּחַת
כְּבִשְׂרָם.

וְכָל כֶּף לְמָה? בֵּא שְׂמַע, אָמַר
רַבִּי שְׂמַעוּן, עַל תַּחֲוּמֵי הָאָרֶץ
שְׁלַכְל אֶחָד יְהִיָה רְצוּן לְדוּר
בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְיִתְרָאוּ הַדְּיָרִים

לְמִידָר בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְתַסְתַּעַר דְיִוְרִין.
כְּתִיב, (ישעיה נד) וַיִּתְדוּתִיף חֲזָקִי, צְבִי לְמִימַר,
סִיכְנָא דְהוּיִין עִמָּךְ מֵעַקְרָא, אֲתַקִּיף יִתְהוּן,
וְסִייעַ יִתְהוּן יִתִּיר מִשְׁאָר עִמְמִין. כְּבִכּוּל
דְּאֵת סְכִי לְאַתְתַּקְפָּא יִתְהוּן בְּכָל עִמְמִיָּא
אַחְרָא, וַיהוֹן סְגִיָּאין :

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָבִיו בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר נָתַן לִי
אֱלֹהִים בְּזֶה, רַבִּי שְׁמַעוֹן תֹּאנִי
מִהֶכָּא, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה
לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, יֹאמֶר יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, פֶּד
יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהוֹן לְעִילָא, בְּנֵי אֵינוֹן, דְיִהֵב לִי
קִדְשָׁא בְרִיף הוּא אֹרִייתָא, כְּמָה דְתִהוּן
וְנִימוּסֵיהוֹן קְשִׁיטִין, בְּנִימוּסֵי אֹרִייתָא
(דאֲתַתְּיִבִּית לְחוּן).

תָּא חֲזֵי, פֶּד יִהוֹן יִשְׂרָאֵל תַּחוּת גְּדַפֵּי שְׂכִינְתָא, אֹרִייתָא) דְלִהוּן
אַתְקִרִיאַת זֶה, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות טו) זֶה
אֵלֵי וְאַנְוֵהוּ, וּבְכָל עֵדֵן דְלָא הָוָה דָּוִד מְמַלֵּל
תַּחוּת גְּדַפֵּי שְׂכִינְתָא דָּא מְלִתָּא, אֶלָּא אֲתַנְבִּי
מַה דְלִיְהוּי, אֲתַקְרִינָא זֹאת.

רַב נַחְמָן אָמַר מִהֶכָּא, (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶה עֲלֵי
מַחֲנֶה לֹא יִירָא לְבִי וְגו' בְּזֹאת אָנִי
בוֹטֵחַ, זֹאת דָּא אֹרִייתָא וְתִהָא לִייתִי
מְשִׁיחָא, וּבְגִין דָּא, (שיר השירים ב) וְקוֹל הַתּוֹר
נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. עַל מַה אֲתַמְתְּלַת אֹרִייתָא,
לְגוֹזְלָא. מַה גּוֹזְלָא קְלִיָּה עֲרַב, אַף פְּתַגְמֵי
אֹרִייתָא קְלִיָּה עֲרַב, וְדָא קְלָא יְהָא לִייתִי
מְשִׁיחָא, לְיוֹמָא דְדִינָא.

תָּנָא, הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. הַנְּצַנִּים,
דָּא אֲבַהֲתֵן דְמִרְכְּבָה, דְמֵן עֲלֵמָא יְקוּמוֹן
וַיִּתְחַזּוּ. עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, תּוֹשְׁבַתָּא
דִישְׁבַּחוּן לְיוֹאֵי, פֶּד יִתּוּבּוֹן לְפוֹלְחַנְיִהוֹן
כְּדַבְּקֵי דְמִיתָא. וְקוֹל הַתּוֹר, אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֶה, פְּתַגְמֵי דְאֹרִייתָא,

כְּתוּב (שם נד) וַיִּתְדוּתִיף חֲזָקִי. רוֹצֵה
לִזְמַר, הַיִּתְדוּת שְׁהִי עִמָּךְ
מִהֶהֱתַחֲלָה, חֲזָקִי אוֹתָם, וְעוֹד
לְהֵם יוֹתֵר מִשְׁאָר הָעַמִּים
כְּבִכּוּל, שְׂאֵתָה הִסְתַּפְּלַת לְחֲזֵק
אוֹתָם בְּכָל הָעַמִּים הָאַחֲרִים,
וַיְהִי רַבִּים.

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָבִיו בְּנֵי הֵם
אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֶה. רַבִּי
שְׁמַעוֹן שְׂנֵה, מְכָאן (דברים ד) וְזֹאת
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה לְפָנַי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. יֹאמֶר יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה,
כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל עֲלֵיהֶם מְלַמְעָה, בְּנֵי
הֵם, שְׁנַתֵּן לִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא
תּוֹרָה, כְּמָה שְׁדַתָּם וּמְנַהֲגֵיהֶם
אַמְתִּיִּים בְּהִנְהַגוּת הַתּוֹרָה (שְׁנַתִּי
לְהֵם).

בֵּא רָאָה, כְּשִׁיְהוּ יִשְׂרָאֵל תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה,
הַתּוֹרָה) שְׁלֵהֶם נִקְרָאת זֶה, זֶהוּ
שְׂכִינְתוֹב (שמות טו) זֶה אֵלֵי וְאַנְוֵהוּ.
וּבְכָל זְמַן שְׁלֵא הִיָּה דָוִד מְדַבֵּר
תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה דְבַר זֶה, אֶלָּא
מִתְנַבֵּא מַה שְׁיִהְיָה, נִקְרָאת זֹאת.
רַב נַחְמָן אָמַר מְכָאן, (תהלים כז)
אִם תַּחֲנֶה עֲלֵי מַחֲנֶה לֹא יִירָא
לְבִי וְגו' בְּזֹאת אָנִי בוֹטֵחַ, זֹאת -
זוֹ תּוֹרָה תִּהְיָה לְכְשִׁיבָא הַמְּשִׁיחַ,
וְלְכֵן (שיר ב) וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע
בְּאַרְצֵנוּ. לְמַה נִּמְשְׁלָה הַתּוֹרָה
לְגוֹזְלֵי? מַה גּוֹזְלֵי קוֹלוֹ עֲרַב - אַף
דְּבַרֵי הַתּוֹרָה קוֹלָם עֲרַב, וְהַקּוֹל
הַזֶּה יְהִיָּה לְכְשִׁיבָא הַמְּשִׁיחַ לְיוֹם
הַדִּין.

לְמִדְּנֵי, הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ עֵת
הַזְּמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע
בְּאַרְצֵנוּ. הַנְּצַנִּים - אֵלוֹ הָאֲבוֹת
שֶׁל הַמִּרְכְּבָה שְׁמֵן הָעוֹלָם הֵם
יְקוּמוֹ וַיִּתְרָאוּ. עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ -
הַתְּשַׁבְּחוּת שְׁיִשְׁבַּחוּ הַלְלוּם
כְּשִׁיִּשְׁבּוּ לְעַבְדוּתָם כְּבַתְּחִלָּה.
וְקוֹל הַתּוֹר - אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים
בְּזֶה, דְּבַרֵי תּוֹרָה שְׁהֵם עֲרַבִּים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכילינים והחידושי בזהר הרקיע

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת שחיבר
התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם העולם קיים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ◆

עיר וקדיש מין שימא נודת - בי לא תש-ביה מפני זרעו

שנת רבי שמעון ב"ן יוחאי (עם הר' תיבות) תשס"ט
הוצאה המישית עם הוספות ותיקונים
חודש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיה"ק בית שמש תובב"א